

(R)EVOLUTIE

Het is een symptoom waar wel meer gepensioneerde mensen mee te maken hebben, fomo, 'fear of missing out', de voortdurende drang om op de hoogte te willen blijven, erbij te willen zijn. Ik herken het fenomeen maar al te goed in mijn leven. Dat neemt niet weg dat er een paar domeinen zijn waar ik mezelf op een streng dieet zet. Het gaat om nieuwsberichten, de geschreven pers en de sociale media.

Het maakt me moe om voortdurend om de oren geslagen te worden met alle ellende in de wereld. Media etaleren gretig de dagelijkse drama's: bombardementen, schietpartijen, milieurampen, vluchtelingen, drugsmaffia. De mensheid lijkt ontaard in een kankergezwell dat de eigen soort bevecht en meteen ook alle leven op onze aardbol mee infecteert. Al die beelden en verhalen, het is me teveel, het maakt me intriest.

We leven in een 'einde der tijden', ik noem het zo. De mensheid zit op zijn tandvlees en botst tegen harde grenzen aan. Het voelt als vastzitten in de file, alleen is wachten tot die vanzelf oplost ditmaal geen optie. Er moet gehandeld worden.

Als soort lijken we op ramkoers te liggen met wat ons dierbaar zou moeten zijn. Onze democratieën waar we hard voor gevochten hebben, zijn dringend aan herbronning toe. Sociale media en artificiële intelligentie dreigen ons denken, doen en laten te koloniseren. De aarde, onze thuis, herschapen we ongegeneerd en roekeloos tot één grote afvalberg.

Onvolmaakte mensen in een onvolmaakte wereld. Zo is het altijd geweest. Jammer genoeg hebben we nu de middelen en de macht om onszelf compleet de vernieling in te rijden.

Dat de roep om verandering van onderuit komt en steeds luider klinkt moet ons hoopvol stemmen. Klimaatbewegingen, vredesbewegingen, organisaties tegen armoede, allemaal ijveren ze voor een duurzame en rechtvaardige wereld. Hun acties zijn broodnodig om de ellende die hebzucht en machtshonger veroorzaken aan te klagen en in te perken. De klimaatactiviste Anuna De Wever neemt zelfs het woord 'revolutie' in de mond. Een drastische quote maar anderzijds, wat moet er nog meer gebeuren om machthebbers wakker te schudden? Hun onwil en getalm zijn hemeltergend.

En wij, wat kunnen we anders dan gewoon ons leven verder leven? Stil en ongedwongen of op de barricaden, voor elk wat wils. Zolang ons gevoel van machteloosheid bij het hoog spel van de wereldleiders maar niet ontaardt in wanhoop en cynisme. Daar is niemand mee geholpen.

Kerstmis nadert, van oudsher het feest van het licht.

Laten we in de komende feestperiode en het nieuwe jaar vooral dankbaar zijn voor de lichtpuntjes in ons leven, voor de goedheid die we mogen ontvangen. Dat wens ik iedereen toe.

Mieke